

II.

Emberi élet! te a gyarlóságok örökös harcza, melynek pihenője a hit édes öntudatában van; kísértések, melyek a test, vér, világ kívánságaiban botránkozások kövéül állanak, melyekben a halandó ember oly könnyen megbotolhat; hálátlanságok, melyek az erkölcsi jóságnak és nemes törekvéseknek arczul csapói; földi igazságszolgáltatás, mely sokszor a becsület vesztőhelye s a gonoszság királyi széke; megélhetési surlódások, melyek az önzés véres marakodásai, legtöbnyire egy nyomorult koncz felett, melynek neve — rang, hivatal, kényelem, gazdagság, arany, földbirtok; szenvedés és boldogság — örök csereberéje bomlatnak és derületnek, apálnak és dagálnak; emberi élet! ki állhatna meg a te harczodban ennyi ellenséggel szembe, hogy soha ne ingadozzék, soha le ne lépjen arról a harcztérről, melynek küzdelmes ösvénye menybe vezet?!

Oh, e harcz nemes megharczolása csaknem emberi erőt meghalad! Nagy, Isten segedelem, erő, szentlélek kívántatik arra, hogy a nemes harczot hiven megharczolva elnyerhessük az örökélet koronáját.

Szentlélekre volt szüksége még édes Idvezitőnknek is, hogy az emberi nemzet megváltását megkezdhesse. Szentlélek szállt Jézusra — midőn a Jordán vizében Ker. János által megkereszteltetett — amaz isteni nyilatkozatban: ez az én szerelmes fiam, kibem megnyugodtam, őtet hallgassátok. Szentlélek szállt Saulra, midőn a keresztényeket üldözve lelkiösmeretében mennyei szózatot hallott: én vagyok a názaretbeli Jézus, miért üldözzs engemet?... Szentlélekkel teljesedtek be a Jézus tanítványai, midőn ama nevezetes pünköst napján egyenlő akarattal együtt valának és lőn az égből, mintegy sebesen zugó szélnek zendülése és látának kettős tüzes nyelveket, és száll vala reájok és kezdenék beszélni más meg más nyelveken, a szent lelkesedés mértéke szerint, melynek következtében háromezer lelket megnyerének a Jézus tudományának s ezzel megvetették alapját a ker. anyaszentegyháznak.

Szentlélekre van szükségünk minekünk is, hogy az élet harczát megharczolhassuk.

Ez a szent asztal, melyre a kegyelem jegyei vannak feltéve miat egy oázis áll az élet sivatagján, hol az élet elfáradt vándorai szentlelket nyerhetnek az élet terheinek hordozására, ha igaz hittel járulnak ahhoz.

Nem halljátok-e édes Idvezitőnk hívogató szózatát — jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterhelgettetek: én megnyugtatlak titeket!

* * *

Sziveden, lelkedon hordoztad hazád, anyaszentegyházad, ember-társaid közjavát? . . . s jutalmad töviskoszoru, megvetés, üldöztetés? S te roskadsz! Jöjj e szent asztalhoz, a kegyelem jegyeiben végy szentlelket! A Jézus halála megtanít: „van bíró a felhők felett, áll a villámos ég!“ . . . Ne feledd, hogy a megaláztatás az Istenség kezében a felmagasztaltatás eszköze! . . . Nincs szebb jutalom, mint az igazságért szenvedni, túrni, meghalni.

Bizalmod volt barátaidban, s miként Idvezitőnk Judásban — megcsalatkozál? Vagy a családi életben, melyben üdvöt reméltél — kárhözatra találtál? . . . És most szived, lelked fáj, sajog, vérezik s azt hiszed, hogy a boldogság útja el van zárva előled? . . . Ne hidd! ne csüggedj — : jöjj e szent asztalhoz, végy erőt szentlelket, s :

Ha reményed árboczáat,
Sors vizzálya széttöré:
Nézz a csillagok fölé,
Ők lesznek vezéridei,
Ha kebledben él a hit!

Szegény vagy? Könyhullatás mindennapi kenyered? s szived, lelked fájdalában már-már zugolódásra nyitod ajkaidat az isteni gondviselés ellen? Jöjj e szent asztalhoz, végy erőt, szent lelket. Nézz az ur Jézus nyomorteljes életére és tanuld meg abból:

Nincsen olyan pusztá inség,
Hogy magának benne,
A halandó egy tenyérnyi
Zöld virányt ne lelne . . .

Te szenvedsz! Tán vigasztalhatatlan könyeket öntesz egy sirhalomra azért, kit szived nem feledhet? Jöjj, oh jöjj bánatba mérült embertársam e szent asztalhoz — a kegyelem jegyeiben végy erőt, szentlelket és vigasztalást — tanuld meg itt:

Kél és száll a sziv viharja,
Mint a tenger vésze,

Fájdalom a boldogságnak
 Egyik alkatrésze.
 Az örömnök levegőjét
 Megtisztítja bánat,
 A kizajlott búfelhőkön
 Szép szivárvány támad...

Gazdag vagy? rang, hatalom, születés által kiemelkedve embertársaid milliói közül, mindennel bírsz, mit földijónak neveznek — és szivedben mégis érzed egy hiányt, mit semmi ki nem pótolhat e miatt szived, lelked fáj, sajog, vérezik? ... Jöjj e szent asztalhoz, végy szent lelket a kegyelem jegyeiben: a hitben és jócselekedetekben föltalálsz, mi után szived, lelked eped, sóvárog.

Bűnös vagy? rettegsz az ítélet nagy napjától? Téged is hív Jézus biztató szözetával, mert Isten nem akarja a bűnösök elveszését, sőt atyai öröme van abban, ha a bűnös megtérés a megtéréshez illendő gyümölcsöket terem.

Mind, mind, ki szenved, csügged, roskadoz, ki igaz, vagy bűnös — mindenkit egyaránt hív Jézus: jöjjetek hozzám mindnyájan, én megnyugtatlak titeket.

* * *

Halljuk, oh halljuk Uram a te hívogató szözetodat és sietünk tehozzád térni az élet utairól, mint elfáradt vándorok, hogy tenálád erőt, bátorságot, pihenést, vigasztalást, szentlelket nyerhessünk.

De mindenekeelőtt boruljunk le, imádkozunk bűneink bocsánatjáért. stb.

RÉDIGER GÉZA.

III.

Megtélének mindnyájan szentlélekkel és kezdének szólni más nyelveken, a mint a szentlélek ádválnak nekik szólniok; ennél rövidebben és érthetőbben senki sem tudná kifejezni ama csodás eseményt, mely a kereszténység első pünkösztje alkalmával egészen elragadta s lázas izgatottságba hozta a Jeruzsálemben összegyűlt minden rendű és rangú népeket elanyyira, hogy némelyek azok közül még a bor mámorával is kezdék gyanuba hozni a tiszta lelkesültség szent hevületétől lángoló tanit-